

Bởi Vì Em! Vĩnh Viễn Khắc Sâu Trong Trái Tim Anh!

Contents

Bởi Vì Em! Vĩnh Viễn Khắc Sâu Trong Trái Tim Anh!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10: Pn 1: Yêu Mãi Mãi	15

Bởi Vì Em! Vĩnh Viễn Khắc Sâu Trong Trái Tim Anh!

Giới thiệu

Dịch Giả: Hoàng Lão Tà Thể Loại: Đàm Mỹ, SE Trên đời này, việc gặp nhau là duyên nhưng có đến được với nhau hay

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boi-vi-em-vingh-vien-khac-sau-trong-trai-tim-anh>

1. Chương 1

“Quang!” Tôi bỗng nhiên bừng tỉnh trong giấc mộng, cảnh tượng trong mơ đột nhiên quay về trong đầu, da thịt của hắn rõ ràng như vậy, giờ đôi tay trống rỗng lên... chẳng lẽ hắn vẫn cứ không trở lại sao? Người biến mất giống như làn khói, sau đó luôn xuất hiện trong giấc mơ của tôi mỗi khi đêm về, đêm nào cũng thế khi bừng tỉnh dậy nước mắt cùng mồ hôi đã tràn đầy khuôn mặt.

Triệu Quang Mẫn, tên hỗn đản này! Anh đi đâu? Vì sao không nói lời nào đã bước đi? Vì sao chỉ để lại đồ vật duy nhất liên quan đến anh đó là hộp cà phê này? Vì sao tất cả những đồ vật quen thuộc của anh đều không còn ở đây nữa? Ừ! Vì sao đi rồi? Vì sao không trở lại? Anh nói yêu tôi, tất cả đều là giả sao? Tôi không tin! Ít nhất, anh hãy mang lòng tôi trả về vị trí cũ cho tôi, Quang....

“Leng keng!” Một hồi chuông vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ, tôi liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ báo thức trên đầu giường – 8:29AM. Gọi cửa sớm như vậy làm gì? Có để cho người khác nghỉ ngơi hay không đây? Thật đúng là...Chuông cửa không ngừng vang lên, tôi phần nộ vỗ đầu một cái, vô cùng bất đắc dĩ đứng lên mở cửa.

“Làm sao vậy? Sáng tỉnh mơ, anh...” “ Trong phút chốc ánh mắt của tôi trừng lớn, phải...Là hắn! Ngoài cửa, hắn một tay kéo chiếc vali, khoác áo gió, khăn quàng cổ đầy màu sắc xấu hổ khi thấy ánh mắt mở to của

tôi. Anh...Anh rốt cục đã trở lại! Cuối cùng cũng trở lại! Nước mắt bỗng chốc rơi khỏi đôi mi, em biết, Anh vẫn còn yêu em.

“Quang!” Tôi ôm chầm lấy chiếc eo của hắn, hắn gầy hơn trước, tại sao không đối xử tốt với bản thân mình chứ? Gầy như vậy, có biết tôi rất đau lòng hay không, để anh đi ra ngoài, người khác còn tưởng rằng tôi ngược đãi anh nữa, cầm tay hắn, tôi kéo hắn ngồi trên ghế sofa. “Quang a! Anh đã trở lại! Anh làm cho em lo lắng gần chết có biết không, anh ra đi vật gì cũng không để lại, em sợ rằng anh đã xảy ra chuyện gì, ha ha! Thật tốt anh đã trở lại, Quang anh đã trở lại! Hôm nay thật là một ngày đáng để ăn mừng! Chúc mừng anh đã trở lại!”

Tôi nhanh chóng xắn tay áo, xách tất cả đồ đạc của anh vào nhà, một bên không ngừng nói thầm, “Anh à, anh không biết được sau khi anh đi rồi, phải rất vất vả em mới có thể tìm tới được quán cà phê mà anh vẫn hay mua, nhưng cũng rất may mắn, không lâu nữa chợ trung tâm sẽ mở chi nhánh, vừa vặn, về sau anh cũng không cần phải đi xa như thế!”

“Ách...” Tôi không để ý đến thái độ mất tự nhiên của anh khi bị nấc cụt, vẫn nói không ngừng nghỉ, “Mấy hộ gia đình ở lầu dưới người ta cũng chuyển đi hết rồi, bọn họ nói rằng bọn họ đã chịu đựng đủ khi sáng nào cũng phải nghe em hét tên Quang. Hi, em nói này, anh, cuối cùng em cũng mơ thấy anh, nhưng “âm ỉ” một lúc cuối cùng cũng bình tĩnh...Cái cảm giác đó thật sự rất khủng khiếp! Em...”

“Lô Mân Vũ...” Ở trên chiếc ghế sofa quen thuộc, nhìn Quang Mẫn thật xa lạ, lúc này tôi mới chợt phát hiện mái tóc của anh đã biến thành màu vàng kim. “A, Anh nhuộm tóc? Màu vàng kim nhìn rất đẹp! Anh anh để màu nào nhìn cũng hợp nha”

“Tôi không phải Triệu Quang Mẫn!” dùng thái độ xa cách Quang Mẫn đứng lên.

“Hả? Anh nói lằng nhằng cái gì vậy? Trên đời này làm gì có hai người giống nhau như đúc vậy chứ! Anh, kỹ thuật nói giỡn của anh cũng quá kém rồi”. Nói xong tôi cầm một trái táo đưa lên cho anh.

“Tôi nói thật, tôi không phải Triệu Quang Mẫn, tôi tên là Anh Mẫn, tôi có thể chứng minh rằng mình chính là Anh Mẫn...” Người thanh niên tự xưng là Anh Mẫn cúi đầu xuống ngại ngùng, đôi tay nắm góc áo vuốt nhẹ nhẹ không ngừng.

“Cái gì? Anh Mẫn...Anh xác định? Anh không phải là quên...” Trong đầu tôi lúc đó hiện ra không ít những tình tiết trên phim Hàn, nào là tai nạn xe, mất trí nhớ...

“Không, từ nhỏ đến lớn tôi đều tên là Anh Mẫn” Anh Mẫn ngẩng đầu nhìn tôi, trong ánh mắt của anh đã ươn ướt...Khóc sao?

Tôi thật không hiểu được, người thanh niên này rõ ràng giống Quang Mẫn như đúc nhưng lại cố thuyết phục tôi phải kêu anh là Anh Mẫn. Nhưng nhìn lại, cậu thanh niên này tính cách hoàn toàn khác biệt với Quang Mẫn, cuối cùng không muốn nhưng vẫn phải tự mình thừa nhận anh đúng không phải Quang Mẫn.... “Vậy, cậu tới đây...”

“Tôi muốn ở chung với Mân Vũ”.

“Cái gì?” Tôi không thể ngờ được câu trả lời của Anh Mẫn trẻ con lại như thế.

“Tôi nói rằng tôi và anh sẽ sống chung. Có phòng khách không? Nếu mà không có, tôi cũng có thể ngủ chung một phòng với anh”. Ánh mắt của Anh Mẫn lóe lên, tự quyết định, nhưng do quá hồi hộp nên vẫn không giấu được những giọt nước mắt.

“Có phòng khách, nhưng cậu....Tại sao tới đây? Ai kêu cậu đến?”

“Một người đàn ông, tôi sẽ không nói ra, tóm lại tôi sẽ ở nhà anh”. Anh Mẫn tháo khăn quàng cổ xuống vắt lên một góc, “Tôi đáng sợ như vậy sao?”

“Nhưng mà....Quang Mẫn...” Tôi kêu thử một tiếng.

“Tôi nói, tên tôi là Anh Mẫn!” Người thanh niên đáng yêu trước mặt kích động ngẩng đầu, rơi nước mắt.

“Quang....Cậu....Làm sao khóc?” Tôi không thể nhìn người khác khóc được, nhất là nhìn Quang Mẫn khóc, cho nên giọng nói cũng nhẹ nhàng đi khá nhiều.

“Tôi không thêm khóc!” Anh Mẫn lộ ra tính cách trẻ con, kéo hành lý chạy rầm rập vào phòng, “Rầm” một tiếng, đóng cửa phòng lại.

Này Anh Mẫn là từ đâu đến? Vì sao lại giống Quang Mẫn như vậy? Quả thực, giống nhau như đúc, nhưng, tính cách lại hoàn toàn khác nhau...Thượng đế ơi, hẳn rốt cuộc là ai? Tôi vỗ cái đầu đang muốn phát đau của mình ngã lên ghế, vẫn có chút không tin được, cái tên nhóc đáng yêu vừa rồi không phải là Quang Mẫn, tuy tính tình không giống, nhưng khuôn mặt cũng quá giống đi...

2. Chương 2

Editor: Hoàng Lão Tà

Anh Mẫn ở lại được vài ngày, tôi vẫn cảm thấy không thích ứng được, tuy rằng bản thân không còn gặp phải ác mộng nữa, nhưng mỗi khi tỉnh dậy còn mơ hồ, tôi không thể tỉnh táo để nhớ ra em không phải Quang Mẫn mà là Anh Mẫn. Cho nên sáng sớm, việc ôm lấy em, sau đó cười lớn, là chuyện vẫn xảy ra hàng ngày.

Công việc ở Công ty, không hiểu sao dạo gần đây luôn bận rộn. Trong khi công ty đang bề bộn với việc trúng thầu một Công ty quảng cáo nổi tiếng, thì Công ty sản xuất cà phê cũng gửi thư mời thầu tới. Chính vì vậy, bản thân tôi phải đứng ra nhận chiếc đơn này. Thời gian chỉ có hai tháng phải hoàn thành, thật ra mà nói trong vòng một tháng nếu muốn đưa ra, thì hành hai ý tưởng sáng tạo cho công ty quảng cáo, sau đó một tháng lại hoàn chỉnh, rồi đưa ra kết quả tốt nhất thì thật sự quá gấp gáp...

Tôi cố gắng đóng cánh cửa lại, phiền chán kéo chiếc caravat cùng bộ đồ tây treo lên giá đồ, lúc ra ngoài thay giày tình cờ thấy Anh Mẫn đang xem TV, tùy tiện nhìn qua một chút: “Phim hoạt hình sao?” Tôi không khỏi dở khóc dở cười, cũng đã thành cậu thanh niên lớn như vậy, thế mà còn ôm gối bông ngồi xem phim hoạt hình.

“Ừ” Anh Mẫn không dời mắt khỏi chiếc TV, vẫn chăm chú dõi theo màn hình, tỉnh thoảng sẽ nâng chiếc ly lên uống một vài ngụm.

Tôi hít hà một hơi, trong phòng khách tràn ngập hương vị: “Espresso?” Có chút không thể tin, một tên nhóc thích khóc nhè, thích xem phim hoạt hình thế mà lại có sở thích uống Espresso. Tôi lắc đầu, đi vào trong bếp, đưa tay vào trong tủ lấy hộp cà phê, nhưng tìm kiếm vài lần cũng chỉ có thể tìm được hộp Espresso hòa tan.

“Anh Mẫn, toàn bộ cà phê của tôi ở đâu?” Xắn tay áo của mình lên, tôi có chút suy nghĩ, không hiểu thời tiết gần đây thế nào mà có thể nóng bức như vậy.

“Tôi ném rồi”

“Cái gì?” Tên nhóc này! Đó là bộ đồ pha cà phê mà Quang Mẫn cho tôi, cà phê đó cũng là loại mà anh thích uống nhất, là kỷ vật duy nhất để tôi có thể nhớ tới Quang Mẫn, để tôi thấy rằng anh ấy vẫn ở bên tôi. Vậy mà tên nhóc chết tiệt này có thể ném đi như vậy.

Tôi nổi giận đùng đùng, đưa tay túm lấy cổ áo của Anh Mẫn, “Tên nhóc, cậu là đang nói giỡn?”

“Tôi thật sự đã ném đi rồi”.

“TMD! Cậu cho rằng cậu là ai hả? Dựa vào cái gì lại tự động quyết định như vậy? Cậu có biết rằng vật đó quan trọng với tôi như thế nào không hả?”

“Đó là Quang Mẫn tặng cho anh”.

“Hóa ra là cậu biết, nhưng tại sao lại làm như vậy? Tại sao không hỏi ý kiến của tôi?” Tôi nâng nắm tay lên, nhưng nhìn khuôn mặt đó giống hệt như Quang Mẫn lại không thể nào ra tay được, “Đáng chết! Đi tìm về cho tôi, tìm không được thì cậu cũng không cần trở lại đâu, cầm hành lý của cậu, cút!”

“Chỉ là một đồ vật hán tùy tiện cho anh thôi, ngay cả người của anh hẳn cũng đâu có cần!”

“Câm miệng lại! Cậu không có tư cách nói những lời này với tôi! Tìm lại cho tôi, nhất định phải tìm được cho tôi! Cái tên khốn này!” Tôi lỗ mãng, đẩy Anh Mẫn lên ghế sofa, trong lúc nhất thời không khống chế được lực tay của mình làm tên nhóc bị đau.

Trong nhất thời không kìm chế được lửa giận trong lòng mình, phải biết rằng bộ đồ sofa cà phê kia quan trọng với tôi biết bao, nó gợi nhớ biết bao kỷ niệm của Quang Mẫn với tôi, người ngoài làm sao có thể hiểu được cơ chứ!

Qua một lát. Anh Mẫn xụi xụi chiếc mũi hồng hồng của mình, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Lại qua một lát nữa, không chịu nổi những giọt nước mắt đó, tôi quay đầu đi, thở dài, “Đừng khóc”

Anh Mẫn vẫn khóc như trước.

“Tôi không trách cậu nữa được chưa? Đừng khóc nữa, được không?” Hình ảnh Quang Mẫn chồng lên Anh Mẫn khi tôi nhìn em. Tôi không hiểu tại sao mình lại có chút mềm lòng, có chút không nỡ khi nhìn em khóc, có lẽ là do em lớn lên quá giống Quang Mẫn...

Anh Mẫn hơi cúi đầu, nghẹn ngào, dường như đang cố gắng áp chế tiếng khóc của mình, vai hơi run rẩy. Nhìn em như vậy tôi có chút không đành lòng, thở dài quay trở lại phòng bếp.

Tôi đánh giá phòng bếp một chút, thay đổi, hoàn toàn thay đổi, rốt cục không còn dấu vết của Quang Mẫn tồn tại. Trên tủ lạnh, trên cửa sổ, trên bàn cơm, chỉ có hộp Espresso hòa tan, chén bát đều do Anh Mẫn mua mới hoàn toàn... Tất bật đều ngược lại với Quang Mẫn trước đây, giống như sự khác biệt trong tính cách của bọn họ. Chính xác là không cân xứng, không hiểu nổi...

Tôi có thể cảm nhận được ở phía sau lưng mình, Anh Mẫn đang chăm chú, cẩn thận nhìn tôi, “Cậu, vì sao lại uống nhiều Espresso như vậy? Lúc nào, cũng buồn ngủ sao?” Tôi cũng không biết tại sao tự nhiên mình lại hỏi như vậy, chính là khi nói ra lời đó, không khí bực bội khi nãy của chúng tôi cũng dịu đi một chút.

“Không, chỉ là thích uống thôi”.

Tôi có chút bất ngờ, cái tên nhóc đáng yêu, thích khóc nhè đó lại thích uống loại cà phê hòa tan hương vị nặng hơn cà phê pha phin, sau đó lại bị mất ngủ vì nó, Tính cách Anh Mẫn tại sao lại có thể mâu thuẫn như vậy nhỉ?...

“A...” Trong chốc lát, không khí yên tĩnh đó làm cho cả hai chúng tôi xấu hổ một chút.

“Thực ra, tôi...” Anh Mẫn muốn nói lại thôi. hấn dừng lại thật lâu, cuối cùng chỉ thở dài, xoay người rời đi.

Để lại tôi tự chìm trong dòng suy nghĩ của chính mình, “Quang à, vì sao hấn không phải là anh chứ? Vì sao hấn không giống anh? Em thật sự rất nhớ anh, nghĩ đến anh, anh có biết không hả? Hấn ném đồ vật kỷ niệm của chúng ta đi, anh biết không em đã rất tức giận. Nhưng nhìn hấn khóc, em lại không nỡ đánh, cũng không nỡ mắng chửi. Có phải là do hấn quá giống anh cho nên em mới quan tâm hấn? Không, không, hấn không giống anh, chỉ là tướng mạo lớn lên giống anh mà thôi....Rốt cuộc là vì sao?”

Tôi ôm đầu gối ngồi chồm hổ xuống đất, cảm thấy vô cùng đau đầu.

3. Chương 3

Editor: Hoàng Lão Tà

Thứ sáu, tôi say rượu. đồng nghiệp đưa tôi tới cửa sau đó nhanh chóng rời đi.

Tôi bám vào cánh cửa, men say trong người làm tôi phải nhắm hai mắt của mình lại, nhấn chuông cửa, tôi không ngừng kêu gào: “Quang à, Quang à! Mở cửa cho em! Quang” Trong cơn say tôi gọi tên người đàn ông mà tôi ngày nhớ đêm mong đó, sau khi gào thét tôi mệt mỏi ngồi bệt xuống đất, hai dòng nước mắt

chảy xuống tự lúc nào, “Quang à, anh trở về đi, trở về nhà cho em! Quang à! Triệu Quang Mẫn!” Tôi nâng nắm đấm, hung hãn đấm ở trên cửa, “Tại sao, anh bỏ lại em! Vì sao vậy?”

Cửa mở, cái đầu nho nhỏ của Anh Mẫn nhô ra, hấn tròn mắt nhìn tôi đang say khướt ngoài cửa. Tôi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt quen thuộc kia. Quang Mẫn, thế nào....Tôi lảo đảo đứng dậy, cười ngây ngô, một tay cầm áo khoác, một tay đặt trên cổ Anh Mẫn “Quang à! Anh rút cuộc cũng trở lại rồi! Em thật vui về nhà”. Tôi ôm hấn thật lâu, thật chặt như sợ hấn sẽ rời khỏi mình. Cứ dính trên người hấn như vậy, cuối cùng cũng được hấn dìu vào trong phòng.

Tôi đem em đặt ở trên giường. cơn say làm cho lý trí của tôi mơ hồ, chỉ cảm thấy người trước mắt mình chính là người mà tôi yêu thương nhất, cũng là người yêu tôi nhất Quang Mẫn. Tôi hừ hừ, tăng sức lực thêm một chút, tách miệng em bắt đầu hôn. Quang của tôi, cảm ơn anh đã trở về, chào mừng anh trở về, tôi sẽ không để anh rời đi lần nào nữa, không buông tay.

Cởi quần áo của đối phương xuống, tôi cảm thấy lúc này mình thật gấp gáp. Vừa hôn lên xương quai xanh của em, ở phía dưới lại nâng chân em, tiến vào trong. Điều tôi cảm nhận được đó là sự chặt chẽ, một phút khi tiến vào bên trong đông khẩu có thứ gì đó giống như bị phá ra, theo bắp đùi của em chảy xuống nhuộm đỏ cả một góc ra giường.

Tôi khó hiểu nhìn em, em liên tục kêu đau, ánh tóc vàng chợt hiện ra trước mắt tôi. Vẫn tiếp tục duy trì ở vị trí sâu nhất trong thân thể em, tôi đưa tay xoa khuôn mặt của em. Nhìn em nhịn đau đến mức đôi mắt cũng hồng hồng vì khóc, Miệng không ngừng kêu “A A” bên tai tôi, tôi nhìn em: “Anh, tại sao anh lại đổi màu tóc?” Tôi lại tiếp tục vận động ra vào, ở dưới thân, em ôm chặt lấy tấm lưng trần của tôi kêu lớn, “Đau, đau, đau a, Mẫn, a a....” Đây không phải tiếng kêu của Quang Mẫn....Tôi kịp phản ứng lại, em há miệng thở dốc, cùng với vài âm thanh hừ hừ thống khổ. Tôi nhìn em, “Cậu, là ai?”

Người dưới thân lộ ra vài phần đau thương, tôi đột nhiên cảm thấy choáng váng, ngã xuống giường.

Trên môi lạnh lạnh, tôi mở đôi mắt nhỏ ra, thấy người trước mặt mình đang dùng tay vuốt ve làn môi của tôi, em khóc “Mẫn Vũ, em yêu anh, anh có biết hay không.....”

“Quang.....” Tôi mết mồm nói ra một chữ sau đó liền mê man. Cảnh trong mơ, lần đầu tiên xuất hiện Quang Mẫn với bộ tóc màu vàng, ôm cổ tôi, lướt nhẹ môi qua môi, mắt của tôi. “Mẫn vũ, nhìn cho rõ, em là Anh Mẫn”.

“Anh Mẫn....” Tôi nghi ngờ nhìn em.

“Em yêu anh, anh có biết hay không....” Anh Mẫn mở miệng, nước mắt không ngừng rơi.

Tôi giật mình tỉnh lại. ánh mặt trời làm tôi khó khăn lắm mới mở được mắt ra, dùng tay che trước mắt một chút, nhìn chiếc đồng hồ báo thức bên cạnh đầu giường, đã 8:20 AM. Sau khi tỉnh lại....tôi cảm thấy vô cùng đau đầu, may mắn hôm nay là ngày nghỉ. Tôi nghiêng người nhìn qua, là khuôn mặt của em bao phủ tầm nhìn của tôi. Nhớ lại chuyện tối qua, tôi kinh hãi rời xa em một chút, không biết khi em tỉnh dậy sẽ thế nào đây? Tôi rất sợ hãi nhìn em, ánh mắt lướt qua đôi môi mỏng, tối hôm qua khi em hôn tôi, em có nói gì đó? Nói gì đó... tôi cố gắng nhớ lại, liền cảm thấy vô cùng đau đầu, hình như tôi, đã chiếm lần đầu tiên của em....Tôi nhìn mái tóc ánh lên khi bị mặt trời chiếu phải. đôi mắt em khép chặt, nhìn đôi môi hồng nhuận, bỗng nhiên tôi có cảm giác trái tim cũng rung động....

Anh Mẫn quay người lại, cảm thấy dưới thân một cơn đau đón truyền tới. “A...” Em bị đau tỉnh lại, nhìn lại đôi mắt của tôi, khuôn mặt hơi đỏ lên một chút, tôi xấu hổ cũng không biết nên nói gì vào lúc này. “Tôi...Rất xin lỗi....” Tôi cúi đầu nhìn em, chỉ có thể nói ra một câu kia.

Em ngẩng đầu. ánh mắt trong suốt nhìn tôi. Làm cho đầu óc tôi trong nhất thời trống rỗng, ánh mắt đó, có điểm giống với Quang Mẫn, nhưng lại có điểm không giống. Tôi cảm thấy yêu thích ánh mắt của em. đưa tay vuốt nhẹ lên đó. Em nhìn tôi vừa mừng vừa lo lắng, nhưng rồi theo động tác vuốt ve của tôi mà nhắm đôi mắt lại.

Thật đáng yêu, tôi nở nụ cười. Anh Mẫn mở mắt nhìn tôi, sau đó cũng cười, em cười có phần ngượng ngùng nhưng cũng có hương vị làm nũng. Nụ cười thuần khiết đó cùng Quang Mẫn có chút khác biệt, nụ cười của em làm cho lòng tôi thêm ấm áp.

“Đau đầu sao?” Anh Mẫn cẩn thận hỏi, Tôi gật gật đầu mình, Em dùng tay nâng người dậy, không ngờ đau đơn ở hạ thân làm em mất hết sức lực, ngã xuống giường.

“Em muốn đi đâu vậy?” Kỳ lạ, em như vậy làm sao tôi không đau lòng được đây?

“Mẹ có nói qua, cà phê có thể giảm đau đầu một chút, em nghĩ nên đi pha cà phê cho...” tiếng nói của em càng ngày càng nhỏ.

Tôi nhìn khuôn mặt lúng túng đến mức không biết làm sao của em, kim lòng không được kéo em về phía mình, hôn trên môi em. Sau khi buông em ra, khuôn mặt em vẫn không giảm bớt sự kinh ngạc, làm cho tôi có cảm giác muốn sở hữu em, vĩnh viễn cũng không buông em ra.

Sao lại thế này.....tôi đối với em sao có thể như vậy.....không phải là tôi yêu em chứ? Không! Người tôi yêu là Quang Mẫn, chỉ có duy nhất Quang Mẫn,.....nhưng mà, tôi thật không yêu em sao?

4. Chương 4

Editor: Hoàng Lão Tà

“Mân Vũ, cà phê trong nhà hết rồi”. Anh Mẫn mặc áo ngủ màu trắng rộng thùng thình đứng trước cửa phòng. Bên trong áo ngủ thấp thoáng lộ ra làn da trắng nõn như bạch ngọc cùng hai nụ hoa hồng hồng trước ngực, mê người nhất là, trên cổ của em còn chứa rất nhiều dấu hôn,

“Ừ...” Tôi nuốt ngược nước miếng vào trong, ngực có chút khô nóng, nhìn về phía khác, “À, được rồi... ngày mai anh sẽ đi mua...”

“Được!” Anh Mẫn xoay người ra ngoài, tôi nhìn lướt qua áo ngủ của em, sau đó nhìn xuống dưới một chút. Thượng Đế ơi.....Rút cuộc em đến là để mê hoặc tôi sao? Đứa bé này, tính cách.....

“A đúng rồi!” Tôi gọi em, em xoay người lại dựa nhẹ vào một bên cửa, áo ngủ rộng trễ ra một bên. làm lộ ra một phần của bắp vai trắng nõn không tì vết. “Chuyện là....đồng nghiệp có cho anh hai tờ giấy mời dự lễ phóng sinh đom đóm tại công viên vào ngày mai, em có bằng lòng đi với anh không? Tôi cẩn thận hỏi, làm cho câu hỏi ấy hơi giống với cái câu mà bọn con trai hay tỏ tình, “Em có nguyện ý làm bạn gái của anh không?”

“Lễ phóng sinh đom đóm sao? Anh Mẫn chuyển động đôi mắt, nhìn tôi, trong ánh mắt ấy tràn đầy tình cảm mà em giành cho tôi. Vì sao....lại nhìn tôi như vậy? Anh Mẫn thấy tôi gật đầu, cũng gật đầu theo, “Đi, em còn chưa thấy đom đóm bao giờ cả”.

Sau khi hết giờ làm việc, tôi vội vàng chạy về nhà, cũng không biết tại sao ngày hôm nay chỉ muốn chạy thật nhanh về nhà, loại cảm giác này quả thật rất kỳ lạ.

“Anh Mẫn! Anh về rồi!” Đóng cửa lại, nhìn quang bốn phía, không có ai cả, tôi bắt đầu thấy hơi hoảng hốt, tôi đang sợ cái gì? Tôi cũng chẳng có thời gian tìm hiểu, ngay cả giày cũng không kịp thay, liên tục tìm kiếm, Anh Vẫn em sẽ không giống Quang chưa nói lời nào đã bước đi chứ....Không đâu...Anh Mẫn....em sẽ không.....Phòng bếp không có. Em có thể đi đâu được đây? Nhà vệ sinh không có. Em còn hứa sẽ đi mua cà phê cùng tôi, xem phim đom đóm, em đã quên sao? Phòng khách, không có. Phòng làm việc, không có. Tôi ngã người vào chiếc ghế sofa, mắng Anh Mẫn đáng giận, em cùng Quang thật giống nhau rời khỏi anh sao? Tôi cầm di động, đột nhiên nhớ tới, mình ngay cả số điện thoại của Anh Mẫn cũng không có...Đường như Anh Mẫn cũng không có dùng điện thoại, vì sao không nói sớm....Tôi tìm em khắp nơi cũng không được.....Tôi mệt mỏi nằm xuống ghế, khóe mắt bắt đầu rơm rớm, chợt nghe tiếng động phát ra từ phòng ngủ.

Mở cửa ra, xuất hiện trước mặt mình là Anh Mẫn, không khống chế được kích động tôi chạy vào ôm chầm lấy em:” Anh Mẫn, Anh Mẫn, Mẫn, anh nghĩ em đi rồi, em còn ở lại, thật tốt, tốt quá...” Tôi ôm chặt tấm lưng mảnh khảnh của em, hôn lên cổ em, lần đầu tiên tôi có cảm giác thật an tâm khi có em ở bên.

Anh mẫn hơi cố gắng đẩy tôi ra: “Ồi, anh làm gì vậy? Lô Mân Vũ, tôi đang thay quần áo đây!” Em đẩy tôi không được, bắt đầu dùng nắm đấm loạn xạ trên lưng tôi, “Đi mau, đi mau, tôi còn muốn thay quần áo”. Tôi buông em ra, nhìn em đang mặc chiếc áo sơ mi của tôi, nút áo còn chưa kịp cài hoàn chỉnh, ở dưới thân mới chỉ mặc một chiếc quần ship.

Bước ra khỏi phòng, trên mặt tôi đã thoáng đỏ hồng, trên tay vẫn còn cảm nhận được xúc cảm mềm mại khi va chạm với da thịt của em, lắc lắc đầu, rõ ràng đàn ông thì vẫn là đàn ông, quả nhiên bản tính vẫn là YD.....

Anh Mẫn từ trong phòng đi ra, em mặc bộ đồ vest của tôi, nhìn khuôn mặt đáng yêu kết hợp với bộ đồ tay lịch sự, tôi thật có cảm giác không hợp lắm, “Anh Mẫn, em không thấy là mặc như vậy rất lạ sao?” Tôi bước vào phòng, tìm thấy duy nhất một bộ quần áo thoải mái phong cách trẻ trung cho em đổi, “Ừ! Cái này cảm giác thích hợp lắm! Chúng ta đi thôi!”

Tới cửa hàng phân phối cà phê duy nhất chỗ trung tâm chợ, tôi nhìn Anh Mẫn nhặt một đồng Espresso, không khỏi giật mình, “A....nhiều như vậy?” Tôi kinh ngạc nhìn em đang cố gắng dọn sạch đồng cà phê trên cái giá cao nhất.

“Ha ha, để uống dần, rất nhanh sẽ lại hết thôi mà”. Anh Mẫn cười với tôi như vậy làm cho tôi có cảm giác giống như mặt trời đang tản ra những tia nắng ấm áp vậy, làm trái tim cũng rung động.

“Ừ! được”. Tôi phụ em đẩy chiếc xe đến quầy tính tiền, đi phía sau Anh Mẫn nhìn bóng lưng vừa cao vừa gầy đang mặc trên người bộ quần áo củ tôi. Tôi cảm giác rằng bộ đồ đó rất hợp với màu trên tóc của em, sau đó tôi lại để ý tới cánh tay trắng như bạch ngọc đang ẩn hiện trước mắt mình,Nhìn chăm chú, tôi chợt phát hiện ra một điều, dạo gần đây tôi luôn chú ý tới Anh Mẫn, luôn để ý đến từng hành động, từng cái nhăn mày của em, hơn nữa càng nhìn lại càng muốn nhìn thêm, có lẽ nào, lại như vậy....

Cùng em ăn cơm, sau đó, tôi lái xe chở em tới công viên, nơi tổ chức lễ phóng sinh đom đóm.

Anh Mẫn kéo tay tôi, đưa giấy mời sau đó nhanh chóng chạy vào bên trong công viên: “Mân Vũ, Mân Vũ, em muốn nhìn đom đóm”. Em lắc lắc cánh tay của tôi, giống như con nít đang kéo tay cha mẹ để làm nũng vậy, “Được, được, chúng ta cùng nhau tìm”. Tôi chỉ lên bảng hướng dẫn, “Đi thôi, ở đằng kia!”

Anh Mẫn bỏ tay tôi ra bắt đầu chạy, “Anh Mẫn, Anh Mẫn, em chạy chậm một chút!” Tôi nở nụ cười, Anh Mẫn thật giống một đứa bé hiếu động, em như vậy, làm cho tôi không thể nào không thương....Bỗng nhiên phản ứng lại, tôi đang nghĩ gì vậy? Yêu? Trời ạ!

“Lô Mân Vũ! Nơi này, mau đến đây!” Anh Mẫn ở phía xa xa vẫy tay với tôi, tôi gật đầu nhìn em, sau đó bước đi.

Anh Mẫn, một thanh niên tôi mới gặp gỡ chưa hiểu gì về cuộc sống riêng của em, vì sao mỗi động tác của em đều hấp dẫn tôi, để tôi không thể dời mắt được. Đáy lòng tôi, từ hình ảnh Quang Mẫn không biết tự bao giờ đã được thay thế bằng mái tóc màu vàng kim đó. Như vậy người tôi nhớ thương là ai? Là Quang Mẫn, không phải nói đã bị thay thế bằng Anh Mẫn mất rồi....Tôi nhớ thương Quang Mẫn lâu như vậy, thế nhưng khi Anh Mẫn đi vào tất cả mọi thứ liền phai nhạt.....Lực chú ý của tôi cũng bị đổi dời.....

5. Chương 5

Editor: Hoàng Lão Tà

Đứng ở bên hồ, Anh Mẫn chống tay lên lan can, gió thổi làm cho mái tóc bay bay, em nhìn về phía bên hồ nơi đèn điện đã tắt, giống như đang suy nghĩ điều gì đó, Tôi nhìn em, đột nhiên trong lòng dâng lên một loại cảm xúc yêu thương khó tả. Cơn gió làm cổ áo em lay động, ẩn hiện chiếc xương quai xanh cùng da thịt trắng nõn thấp thoáng sau làn áo. Tôi theo phản ứng vô thức, nhẹ nhàng cởi áo khoác của mình khoác lên vai em, bàn tay nắm lấy bàn tay của em.

Đôi mi của em hơi động, đôi môi xinh xắn khẽ nở ra một nụ cười, chiếc cằm hoàn mỹ cũng nâng lên một chút,Tôi không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước miếng....”Ừ! Mân Vũ, làm sao vậy? Trên mặt em có gì sao” Anh Mẫn nghiêng đầu, sờ sờ khuôn mặt của mình, sau đó cười nhẹ, nụ cười của em làm cho tôi cảm giác thật yên bình.

“Hả?...Không...không có việc gì, em lạnh không?” Tôi đưa tay khoác lại áo khoác cho em, sau đó ôm lấy bờ vai của em. cảm giác trong lòng mình chảy qua một dòng nước ấm. Vì sao, vì sao tôi lại bắt đầu để ý đến em? Không đúng, không đúng, có lẽ tại nơi này tôi đang tưởng niệm đến hình ảnh của Quang Mẫn cho nên mới có cảm giác như vậy thôi.....Cảm giác đó làm cho tôi thấy sợ hãi, tuy phủ nhận nhưng tôi biết rằng hình ảnh của Quang Mẫn đang phai nhạt trong tâm trí tôi. Không phải phai nhạt từ từ, mà là.....

“Oa! Mân Vũ anh xem!” Anh Mẫn chỉ vào hành lang dài bên hồ cách đó không xa, về mặt kích động, đúng vậy, em hoàn toàn là một đứa trẻ, từng cái giờ chân nhấc tay của em đều làm tôi không thể không cưng chiều, sủng nịnh em.

Tôi nghiêng đầu nhìn về phía Anh Mẫn chỉ. Một đám người đang phóng sinh đom đóm. Ánh sáng nhè nhẹ của đom đóm lóe lên, tỏa rộng bốn phía giống như một bầu trời sao, giống như từng dải đèn nê ông, lại giống như chiếu sáng hi vọng trong lòng của đối phương. Trong lòng tôi tràn đầy xúc động, cảm giác này, không biết đã bao lâu rồi không còn xuất hiện nữa...Đom đóm bay về phía chúng tôi, chúng bay không hề theo quy luật nào cả, chỉ đơn giản, muốn bay là sẽ bay thôi, có lẽ chúng căn bản không biết rằng bản thân mình sẽ đi đâu về đâu, đi bao lâu, hay bao giờ sẽ dừng lại, thậm chí ngay cả bản thân của mình có thể sống bao lâu, có lẽ chúng cũng không hề biết trước. Một đàn đom đóm tùy ý mà bay, không thấy đầu, không thấy đuôi, ở trong thế giới của loài người này tùy lúc mà va chạm vào nhau, cũng có lúc khó tránh khỏi bị thương, khó tránh khỏi cái chết. Phần đuôi của đom đóm trong bóng đêm tạo thành một đường cong hoàn mỹ, nó giống như chiều dài của sinh mệnh, mà ở phía tận cùng của dải ánh sáng ấy, đó chính là nơi dừng lại của một sinh mệnh, một kiếp sống....

Tôi lại theo thói quen nhìn về phía Anh Mẫn, sợi tóc của em được chiếu sáng bởi ánh đèn đom đóm, em nhìn lên trời, nơi đó từng con, từng con đom đóm đang bay, ánh mắt em chăm chú dõi theo, trên mặt dường như cũng được chiếu sáng. “Anh Mẫn trên mặt em có đom đóm kia!” Tôi đưa tay định lấy lại chạm phải một dòng nước ấm, dòng nước này, hay nói chính xác hơn chính là nước mắt, em luôn khóc, nhưng không thể ngờ khi em thả đom đóm bay đi em cũng khóc, đứa bé này, làm cho người ta không thể không yêu thương. Tôi giơ hai tay lên, xoa khuôn mặt của hân, vì em lau đi dòng lệ đó, em nhìn tôi, trong ánh mắt đó có kinh hoàng, có cảm động, còn cóYêu.....Trong phút chốc, giọt nước mắt vui mừng rơi xuống, trước mắt của tôi là Anh Mẫn, là mái tóc màu vàng, Anh yêu em....tôi cúi đầu hôn lên đôi môi mỏng manh của em, dùng đầu lưỡi của mình lướt qua bên ngoài môi em, điều này dường như khá khác biệt so với lúc tôi ở bên Quang Mẫn.

Anh Mẫn hoảng sợ hé miệng của mình, để cho đầu lưỡi của tôi đi vào, tôi cẩn thận ôm lấy em, chúng tôi cứ như vậy quấn quýt thật lâu, trong giờ phút này, tôi cảm thấy trong lòng mình ngập tràn tình yêu giành cho em, tôi đã từng yêu Quang Mẫn, nhưng hiện tại người tôi yêu nhiều hơn là Anh Mẫn. Tôi vội vã trốn vào trán của em, nhìn đôi mắt đang mở lớn vì kinh ngạc đó, tôi nở nụ cười: “Anh yêu em, Anh Mẫn, anh cảm thấy, anh yêu em”.

Anh Mẫn đẩy tôi ra, “Ha ha ” cười, sau đó chạy đi bắt đom đóm. Đôi tay hươ trên không khí, nhưng không bắt được, cuối cùng thành quơ loạn xạ, “A, a, a, a, tại sao lại không bắt được chứ” Lô Mân Vũ, mau giúp em bắt đom đóm”.

Tôi dùng một tay ôm lấy eo của em, kéo hân vào trong ngực của mình, cọ cọ bên tai của em, nói: “Để cho chúng bay đi em, chúng nó muốn tự do, Anh Mẫn không muốn cho chúng tự do sao?” Anh Mẫn yên lặng gật đầu, xụt xịt cái mũi, “Nhưng mà, em thấy bọn nó sáng lên, sáng rất đẹp...” Tôi lấy trong túi của mình ra một chiếc bình thủy tinh nhỏ nhỏ, bên trong có phát ra hai ánh sáng, hai chú đom đóm đang nhảy múa, “Nhìn coi, anh cho em gì này, anh khẳng định Anh Mẫn sẽ thích!” Tôi cười vuốt sợi tóc trên trán của em, ngửi mùi thơm trên tóc của em, tôi hiểu được, mình đã yêu em thật nhiều.

Nhìn em kích động giống như đứa trẻ, cầm lấy cái chai, sau đó nhìn vào trong đó, ánh mắt mở to, cái miệng vì tò mò mà cũng mở ra. Em nhìn tôi một lát, sau đó bỏ cái chai vào trong ngực mình, ngẩng đầu, cười rục rờ. “Mân vũ, anh thật tốt”.

Tôi có chút đắc ý, cười cười, kéo chặt em vào người mình, chúng tôi bước chậm theo phía hành lang, Anh Mẫn cúi đầu chăm chú nhìn vào chiếc chai trong đó có hai con đom đóm nhỏ. Cũng không để ý tới những con đom đóm đang bay ngoài trời khác. Tôi nhìn cưng chiều nhìn em, nhìn mái tóc vàng kim được ánh trăng chiếu rọi phát ra ánh sáng bàng bạc, làn da em trắng nõn dưới ánh trăng, cái miệng nhỏ nhắn thường nở ra nụ cười thuần khiết, nụ cười đó làm cho người ta tham lam muốn giữ lấy.

Tôi rút cục cũng khẳng định được tình cảm trong lòng của mình, cuối cùng cũng nói cho em biết tình cảm đó. Trong khoảnh khắc hôn em, bất chợt nghĩ tới cái đêm tôi say rượu mà gây ra cái chuyện đó, rất cục hờn đó em đã nói gì với tôi?...

6. Chương 6

Nhân lúc Công ty đang ít việc, tôi lén lút đi về phía hầm ngầm, chuẩn bị lái xe về nhà, vuốt mở khóa màn hình điện thoại tôi mới phát hiện ra, hôm nay là lễ giáng sinh, ừ thật tốt, thật đẹp, ngày lễ mà. Không biết giờ này Anh Mẫn của tôi đang làm gì ở nhà! Ha ha.... khoe miệng tôi nhanh chóng nở ra một nụ cười hạnh phúc.

Tại cửa hàng Parada, “Ngài muốn mua quà tặng người yêu sao?” Người nhân viên bán hàng lịch sự hỏi. Tôi gật đầu, “Thưa ngài, đây là cửa hàng chuyên bán đồ cho nam, phụ nữ...”

“Hắn chính là nam” Tôi vừa lòng nhìn nét mặt kinh ngạc của cô bán hàng, bỗng nhiên có một cảm giác kiêu ngạo.

Dọc đường đi, tôi cầm chiếc di động màu đen nở nụ cười. Tuy rằng tôi muốn mua cho tiểu Anh một cái di động đáng yêu, nhưng mà, tính tình của tiểu Anh rất kiên cường, lại chỉ thích màu đen...

Lúc mở cửa nhà, hình ảnh gia đình ấm áp ập đến trước mắt tôi, hạnh phúc giống như thủy triều dâng lên cuộn chảy trong lòng tôi.

Trên bàn bày vô cùng nhiều đồ ăn, nhưng tiểu Anh của tôi đâu nhỉ?

Em hơi cúi người xuống ném hương vị thức ăn trên bếp, tôi cười ôm sau lưng em: “Tiểu Anh...”

“A.... Mẫn, em đang nấu cơm, nặng quá đi...” Anh Mẫn đẩy tôi ra.

“Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, anh làm việc cả ngày sắp mệt chết rồi, em để anh ôm một chút đi”. Tôi gục đầu lên cổ em, ngửi mùi thơm trên cổ em, hương vị ấy quấn quanh qua mũi rồi vây lấy người tôi, tâm hồn tôi, làm cho tôi có cảm giác thật hạnh phúc, thật thỏa mãn....

Anh Mẫn đang cúi đầu tập trung ăn cơm, “Tiểu anh, xem nè, anh có một món quà tặng cho em...”

“Mẫn cảm ơn anh, thực ra em không cần nhiều như vậy, cái em muốn chính là tấm lòng của anh thôi...” Đôi mắt của Anh Mẫn nhìn ra xa xăm, âm thanh cũng càng ngày càng nhỏ đi.

Tôi vuốt ve nhẹ nhàng trên khuôn mặt của em, hôn lên trán, dọc theo khóe mắt, sau đó tới má và môi của em.

Tôi ôm em lên giường, trong đêm giáng sinh này, có em bên cạnh tôi thấy lòng mình bình an.

“Ồ!...” Anh Mẫn đột nhiên đẩy tôi ra, mặc kệ quần áo đang lộn xộn, chạy ra khỏi phòng ngủ. Làm sao vậy? Tôi nhìn ra ngoài tâm trạng không vui vẻ lắm, lẳng lặng nhìn phía cửa.

“Ừa...” Tiếng nôn từ trong phòng tắm phát ra. Tôi lập tức cầm áo ngủ của Anh Mẫn chạy về phía đó.

“Làm sao vậy? Em có chỗ nào không thoải mái sao?” Tôi đỡ lấy em, ánh mắt em không tập trung nhìn về phía xa xăm, làm cho tôi cảm thấy vô cùng căng thẳng.

“Không, không....phải....do ăn hơi nhiều thôi...” Khuôn mặt Anh Mẫn trắng bệch cười an ủi tôi.

Nói dối, ngay cả cơm chiều em cũng không ăn. Tôi không vạch trần, chỉ mở miệng trêu em: ” Hay là tiểu Anh nhà chúng ta có em bé nhĩ? Hình như anh được làm ba ba rồi.”

“Nói lung tung!” Anh Mẫn đáp lại lời của tôi, sai đó lão đảo đi về phía phòng ngủ. Bước được một chút liền ngã xuống đất.

“Tiểu Anh, em không sao chứ” Tôi vội vàng đỡ em lên, “Nhìn coi, rút cục vẫn phải cần chồng em giúp chứ!” Tôi cười, dìu em bước đi.

Đặt em lên chiếc giường, tôi cười nịnh nọt “Chúng ta tiếp tục chứ?”

Anh Mẫn hoảng sợ lui người về phía sau: “Không muốn! Không muốn! Tôi vẫn tươi cười như trước, bắt đầu cởi quần áo trên người.

“Em đã nói là không thể tiếp tục sao? Anh tại sao....” tôi cởi ra hết quần áo của mình, sau đó chui vào trong chăn, “Ngủ thôi! Em đang nghĩ gì trong đầu vậy?...”

“Anh.....” Tôi cười lớn, kéo em gần lại hôn lên khóe miệng đó.

Giấc ngủ không sâu, rốt cuộc Anh Mẫn bị làm sao vậy? Vì sao không nói cho tôi biết? Rốt cục muốn tôi đau lòng đến lúc nào đây....thật sự là.....

7. Chương 7

Đã làm xong một cái quảng cáo, công ty cả phê không ngừng thúc giục, càng ngày càng gấp, bệnh của Anh Mẫn lại ngày càng nặng thêm, ăn vào lại nôn ra.

Nhúu đôi mi mệt nhọc vì làm việc cả ngày, công việc bận rộn, Anh Mẫn yếu ớt làm tôi thở không nổi, có cảm giác bất lực, không yên tâm.

Tôi dựa vào lưng ghế, đầu ngả vào chiếc ghế làm việc. Trong suy nghĩ lại không ngừng nghĩ tới Anh Mẫn.

Yêu...có lẽ tôi thật đào hoa, rõ ràng trước đây nói yêu Quang vĩnh viễn, thế nhưng trái tim hiện tại lại bị Anh Mẫn chiếm lấy. Đôi tay, không ngừng lật ra xấp tài liệu trong đó có những bức ảnh em chụp quảng cáo.

Điện thoại đổ chuông, là tôi gọi cho em, nhìn dãy số quen thuộc tôi chợt nhớ lần đó tôi đã vì em mà lựa chọn.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng....trái tim tôi giống như bị nứu chặt....bốn tiếng, năm tiếng,

“Ôi...” Anh Mẫn mệt mỏi, phát ra chút âm thanh, sau đó lại dồn dập thở dốc.

“Tiểu Anh, em làm sao vậy?” Lo lắng đến mức căng thẳng cả người, tay cầm điện thoại rơi xuống, nhẹ nhàng đập trên bàn làm việc. Bên kia đầu điện thoại đáp lại “Là...”

Vài tiếng nức nở khổ sở, sau đó thì không ngừng thở dốc, “Lại ói ra? Lại đau đầu? Có đúng không?”

“Là...”

“Vì sao không nghỉ ngơi cho tốt hả?” Tiếng nói của tôi có chút giận dữ, làm cho em sợ đến mức phải dừng nói, chỉ có tiếng thở dồn dập. Buông bàn tay đang nắm chặt caravat của mình ra, thở dài, tôi nói, “Chờ anh, qua thời gian bận rộn này chúng ta đi bệnh viện khám cho em được không? Bảo bối”. Tôi nói xong, dựa vào ghế nhắm đôi mắt lại.

Anh Mẫn im lặng, em đang do dự điều gì? Bỗng nhiên ở đầu bên kia vang lên tiếng điện thoại bị rơi xuống. Tôi mở mắt ra: “Anh Mẫn? Anh Mẫn”

“Anh Mẫn”

“Ách” Âm thanh của Anh Mẫn rất nhỏ, vô cùng yếu ớt, ngay cả tiếng hô hấp dồn dập cũng không có...

Tôi bỏ xấp tài liệu lên bàn làm việc, mở cửa phòng bước ra ngoài chỉ để lại một câu, “ Tôi ra ngoài một chút”, sau đó lái xe như bay về thẳng nhà.

Trên đường lo lắng không yên, tôi tự an ủi mình, không sao, không có việc gì, Anh Mẫn không có việc gì,...

Mở cánh cửa, điều đầu tiên trông thấy là hình ảnh Anh Mẫn nằm dưới đất, vứt tất cả mọi thứ đang cầm trên tay, tôi bước đến cạnh em, trong phút chốc không ngăn được dòng nước mắt chảy dài.

Đôi mắt kỳ lạ, tôi khóc cái gì chứ? Anh Mẫn sẽ không có chuyện gì không đúng sao? Khóc cái gì chứ, khóc cái gì...Tôi đưa tay lau mạnh những giọt lệ đang rơi không ngừng trên khuôn mặt mình.

Quá chậm, quá chậm, thời điểm xe cứu thương chạy tới, tôi đã ôm Anh Mẫn đứng ở ngoài đường, chỉ hận không thể ôm em chạy ngay đến bệnh viện...

Ngồi bên cạnh em, tôi vỗ nhẹ hai má của em, rồi gọi: “Anh Mẫn...Em sẽ không sao, sẽ không sao đâu...”

Nước mắt của tôi chảy xuống, rơi trên môi của em, tôi nhẹ nhàng dùng môi mình lau nhẹ trên làn môi mỏng đó, mạnh mẽ chớp đôi mắt, mạnh mẽ gạt dòng lệ, để nhìn em được rõ ràng hơn nữa.

Mân Vũ, em yêu anh, anh có biết hay không...

Trong giây lát, đầu tôi lại vang lên câu nói mà Anh Mẫn nói với tôi vào cái đêm tôi say rượu, em đã nói...em yêu tôi...tôi biết chứ, tôi biết...cho dù không biết, tôi cũng vẫn sẽ yêu em, không biết tại sao, em chính là làm cho tôi yêu đến mức giống như trúng độc vậy, chỉ một lúc không gặp, tôi cũng sẽ nhớ em đến hao mòn, trong tim không biết sẽ vang lên bao lời giục giã phải lập tức gặp em...

Tôi đứng bên ngoài phòng bệnh, hai tay vuốt nhẹ lên bức tường bằng kính, nhìn từng tiếng thở yếu ớt của em.

“Trong đầu của cậu ta có một khối u, đã là giai đoạn cuối”. Âm thanh của bác sỹ vang lên ở bên cạnh, tôi đối trả dùng thái độ lãnh đạm đáp lại, kèm theo tiếng thở dài.

“Sẽ, chết sao?” Móng tay đâm sâu vào trong da thịt, ở nơi đó còn thoảng qua một chút hơi ấm của Anh Mẫn khi tôi nắm tay em, điều đó cũng làm tôi thấy lòng ấm lại được một chút.

“Sẽ...”

“Không, không, không phải còn có thể phẫu thuật sao?” Tôi kiềm chế nội tâm đang muốn kêu gào vì kích động.

“Cậu ta, cậu ta đã bỏ lỡ, bỏ lỡ 3 tháng”. 3 tháng, 3 tháng...Đúng là thời điểm tôi gặp em, 3 tháng trước.

Em đứng trước cửa nhà của tôi, kiên quyết muốn vào trong...

“Còn được bao lâu?” Cấn môi dưới, trong tim tôi đau đến mức muốn ngừng thở,

“Một tuần”.

Tôi dựa đầu vào bức tường kính, vì sao? Thượng Đế vì sao lại đối xử tàn nhẫn với một đứa trẻ đáng yêu như vậy?

Em chính là đứa nhỏ ngọc, em, em phải sống tốt, phải hưởng thụ những ngày trôi qua, không nên như bây giờ, nằm trong bệnh viện lạnh băng để nghe mùi thuốc sát trùng quanh quẩn, thật không công bằng,...

.....

Anh Mẫn tỉnh, em mở mắt ra kích động tìm kiếm cái gì đó, nhìn ra bên ngoài tường thấy tôi, em nở nụ cười, giơ lên một cánh tay vẫy vẫy với tôi,

Tôi cố gắng áp chế lòng mình đang muốn nổi sóng, giả bộ bình tĩnh, mở cửa bước vào trong.

“Mân Vũ, bác sỹ có phải đã nói cho anh rằng em bị bệnh gì đúng không?” Em nhìn tôi, ánh mắt thuần khiết, làm tôi không đành lòng nói ra sự thật, cho dù em chỉ còn có 7 ngày để sống trên cõi đời. Anh Mẫn

bắt lấy bàn tay tôi, khẽ gạt đầu, tôi im lặng thật lâu, cầm ngược tay em, kiên định nói, “Bác sỹ nói, trong đầu em có một khối u, Mẫn à, anh sẽ không rời khỏi em, anh sẽ ở cùng em cho đến ngày cuối cùng...”

Tôi vừa nói gì vậy? Ngày cuối cùng? Cái gì ngày cuối cùng? “Anh...” Tôi định sửa lại, thì Anh Mẫn đã nở nụ cười, em ngồi dậy dựa lưng vào góc giường, bộ dáng lạnh nhạt: “Em đã biết trước”.

“Cái gì?” Tôi kinh ngạc nhìn khuôn mặt bình tĩnh của em, nước mắt đọng đầy khóe mắt.

“Hơn nữa, chỉ còn vài ngày, có đúng không?” Em cười thật tươi. Là kiểu cười thoải mái, cười như tỏa nắng, để cố giấu đi điều gì đó đằng sau tiếng cười kia...

8. Chương 8

Ngày hôm sau, tôi dọn quần áo đến bệnh viện, mặc kệ công ty có bao nhiêu công việc,

Anh Mẫn cầm một cái chai có chứa dom đóm ở trong rương ra, giơ lên trước mắt, nhìn thứ ánh sáng ấy thật cẩn thận: “Mẫn Vũ, có hai con dom đóm này...”

“Ừ! Làm sao vậy?” Tôi cầm ba lô quần áo nhét vào trong tủ phòng bệnh, không có tâm trạng trả lời.

“Anh có biết em nuôi chúng nó làm sao không? Người khác đều nói chúng sống không quá hai ngày, nhưng sự thực chúng đã sống quá hai ngày rồi”.

“Ừ! Anh không biết đâu, Anh Mẫn nhà chúng ta đã nuôi chúng nó như thế nào vậy?”

“Dùng nước mắt”,

“...” Tôi dừng động tác, ngồi bên cạnh em, ôm lấy bờ vai của em, “Về sau, chúng ta nuôi chúng bằng giọt sương được không”.

“Anh đoán cuối cùng chúng sẽ thế nào?” Anh Mẫn nghiêng đầu mở mắt lớn, sóng mắt gợn nước.

“Ừ...Trở nên giống đôi mắt của em sao?. Tôi dựa vào đầu Anh Mẫn, về mái tóc quen thuộc.

“Không đúng”. Em lắc đầu, mồ hôi ngổn ngang trên trán.

“Như vậy thì chúng sẽ thế nào?” Tôi ngẩng đầu giúp em lau mồ hôi, những lọn tóc màu vàng giống như trong suốt,

“Đã chết”

Tôi ngừng thở lại, nước mắt lan ra tới hốc mắt, trái tim từng trận, từng trận va chạm đau đến thất lại. Đường như Nagy cả bóng của Anh Mẫn chiếu ở trên tường cũng bị thương, tuyệt vọng.

“Mẫn, em có biết, anh yêu em nhiều lắm không...” Nhìn vào đôi mắt em, hoàn toàn khác với bóng dáng đó, ánh mắt em vẫn thuần khiết như vậy, không hề bị nhiễm bị thương của hơi thở tử vong. Ánh mắt này giống như lần đầu chúng tôi gặp gỡ.

Mẫn xoa môi dưới của tôi, tình cảnh này giống như đêm đó: “Mẫn Vũ, em yêu anh, anh có biết hay không...?”

Rất cục, tôi cũng không thể không chế nước mắt của mình nữa. Để cho nó vỡ òa ra, chảy qua mỗi tắc da thịt. Tôi nắm tay Anh Mẫn, đặt bàn tay ấy lên môi của mình. Sau đó, tôi nhìn em, yên tĩnh mỉm cười: “Anh không cần như vậy, khổ sở thì cứ khóc đi, nào?” Nước mắt làm cho bóng dáng Anh Mẫn trước mặt tôi cũng trở nên mơ hồ, em cũng mong manh như vậy, không biết sẽ rời xa tôi lúc nào. Tôi lo lắng ôm lấy em, gục đầu vào cổ em, cảm nhận mùi thơm thoang thoảng từ em tràn ngập vào trong khoang mũi của mình, để chứng minh rằng, em vẫn ở cạnh bên tôi.

“Em không khổ sở đâu, Mẫn Vũ anh biết không? Em hiện tại rất thỏa mãn”. Anh Mẫn cọ cọ ở trên vai của tôi, tìm một tư thế thoải mái. “Em sinh bệnh, nhưng em được ở cạnh anh, có được tình yêu của anh, có điều này, coi như cuộc đời này em đã thỏa mãn rồi, cho nên mới nói, Thượng Đế là rất công bằng.

“Không được, không được nói như vậy, anh không muốn em sinh bệnh, anh không muốn em rời đi, anh muốn em sống bên cạnh anh....Chúng ta có thể sống bên nhau hạnh phúc, Như vậy không phải tốt hơn sao?” Nước mắt càng ngày càng nhiều, dường như biểu hiện cho nội tâm đau đớn của tôi.

“Không thể được. như vậy thì quá nhiều, em không thể tham lam như vậy”. Anh Mẫn rời khỏi vòng ôm của tôi, “Em muốn ngủ, anh không muốn nghỉ một lát sao?” Anh Mẫn cười cười nghịch ngợm, sau đó nghe lời nhắm mắt lại.

Em nhất định không biết tôi yêu em nhiều như thế nào, nếu em biết, thì sẽ không làm cho tôi tuyệt vọng, đau đớn đến như vậy, thế mà cười ngây ngô đến đau lòng.

Trên đời này khoảng cách xa nhất, không phải anh yêu em, em yêu anh nhưng không nói cho đối phương biết. Mà khoảng cách xa nhất chính là, Anh yêu em, Em yêu anh, mà em lại sắp phải rời xa. Anh chỉ có thể bất lực khóc, mà không thể kéo em lại để tránh đi sự ly biệt được.

Tôi hôn lên đôi môi em, em nghiêm túc đáp lại, nước mắt của tôi không ngừng chảy vào trong khe hở của cặp môi, tôi nếm hương vị chua xót ấy, em thì sao?

Tôi nhẹ nhàng buông đôi môi em, em nở nụ cười, vẫn thuần khiết như trước, không hề nhiễm một hạt bụi trần. Tôi nghĩ không ra, tại sao em lại lạc quan đến như vậy. Chẳng lẽ đối với em, sự sinh ly tử biệt không khó khăn hay sao?

Tôi nhìn em từ từ nằm xuống, trong ngực còn ôm theo tôi, “Em ngủ cho ngoan, anh đi ra ngoài”. Hôn lên trán em, sau đó tôi đứng dậy cẩn thận đi ra khỏi phòng bệnh.

Tựa vào cửa phòng, tôi hít thở từng nhịp. trái tim đau đớn vô cùng làm cho tôi hít thở không nổi, lần đầu tiên trong đời có người làm cho tôi có cảm giác đau đớn đến mức không thể hít thở như thế. Đầu óc có chút mê muội, nước mắt vẫn không có dấu hiệu giảm đi, chảy chảy, rơi xuống đất thành dòng...tất cả cùng vì em Triệu Anh Mẫn.

Tôi vô cùng hi vọng, người bị bệnh là tôi, em giống Thiên Sứ như vậy, giống đứa bé như vậy, làm sao có thể dễ dàng rời đi như vậy? Em có biết không? Biết không hả? Em làm sao có thể biết được đây...ngay cả bác sỹ cũng không thể cứu được tính mạng của em, chẳng lẽ kết cục của chúng ta cũng chỉ đến đây thôi sao? Không, không, không, tôi không cho phép. Chúng ta yêu nhau, người vừa hôn em là tôi, người sở hữu em cũng là tôi, em không thể rời đi,...tuyệt đối không thể đi...Đúng, tôi nói không thì có tác dụng gì đây? Có chăng cũng chỉ là để lừa mình dối người mà thôi.

Tôi ngồi xuống bên cạnh cửa phòng, nghiêng đầu nhìn vào phía sau cửa. Anh Mẫn đang không ngừng chà, lau nước mắt, dùng quyền đánh vào phía vị trí trái tim mình, tôi biết rằng em cũng khổ sở, em cũng không nở buông tay, nụ cười kia là để tôi an tâm, còn sau lưng tôi em vẫn rơi lệ...

Bởi vì, anh yêu em, em yêu anh, You And I.....

9. Chương 9

Nhìn hình ảnh Anh Mẫn yên lặng ngủ say, làm cho lòng của tôi đau như bị ai xé, nhìn đồng hồ trên tay lúc này đã là 10:00 sáng.

Nhẹ nhàng xoa đôi má của em, vuốt ve trán, mí mắt, mũi, đôi môi mỏng manh, cuối cùng dừng lại ở chiếc eo thon nhỏ, tuy rằng đã rất quen thuộc với của em nhưng một lần cuối này tôi vẫn muốn khảm sâu hình bóng em vào trong tâm trí mình, muốn hình bóng em luôn đọng đầy trái tim tôi.

Thoát cái cũng đến ngày thứ ba, ba ngày này tôi dường như không hề chớp mắt, quãng mắt trở thành thâm tím, khuôn mặt cũng trở nên tiêu tụy hốc hác, vì vậy mỗi khi rời khỏi nhà tôi thường phải trang điểm thật đậm, để cho em yên tâm....

Anh Mẫn mở mắt ra, nhìn tôi thật lâu cũng không hề di chuyển đi chỗ khác.

Tôi biết em yêu tôi nhiều thế nào, cho nên giây phút đầu tiên sau khi tỉnh lại đã muốn ghi tạc khuôn mặt tôi vào trong đầu của mình, để trong đôi mắt em tràn đầy hình ảnh của tôi.

“Em tỉnh rồi sao?” Nhìn nhau thật lâu, tôi thật khó khăn mới có thể nói lời này ra khỏi miệng của mình, tôi xấu hổ gãi gãi trên gáy mình.

“Ha ha, anh thật ngốc, chẳng lẽ vừa giờ em mở mắt ngủ sao?” Khóe miệng em nở ra một nụ cười, gạt bỏ đi hình bóng bị thương vừa rồi.

“Mân Vũ, em yêu anh, cả đời này anh cũng sẽ yêu em sao?”

“Sẽ, làm sao có thể không yêu được chứ?”

“Tại vì em, sau khi em rời đi, anh hãy quay về tìm Quang Mẫn đi”.

“Tại sao em..... Lúc này lại nói tới anh ấy?”

“Không phải anh nói yêu em sao? Vậy nghe lời của em đi, được không?”

“Được”. Tôi nắm chặt tay của em, Anh Mẫn như vậy, làm cho tôi cảm thấy lo lắng không yên.

“Này, cho anh này, về nhà hãy xem”. Anh Mẫn đưa cho tôi một chiếc đĩa CD, giờ phút này trong đôi mắt của em, nước mắt đã lượn quanh, rồi từng giọt từng giọt một rơi xuống, rơi cả vào lòng tôi, mặn chát.

“Lô Mân Vũ, Mân Vũ, Vũ.....” Anh Mẫn từ sau khi nhập viện, đây là lần đầu tiên em khóc trước mặt tôi, xoa xoa tấm lưng gầy yếu của em, em trốn vào lòng tôi, gần như vậy tôi mới có thể chắc chắn rằng em đang ở bên tôi, chứng minh một điều em vẫn còn tồn tại, vẫn còn là của tôi. Mười phút trôi qua, tôi vẫn ôm em như vậy, cho tới lúc cảm nhận được hơi thở khó khăn của em, tôi còn tưởng do mình ôm quá chặt, nhẹ nhàng buông em ra, em vô lực dựa vào chiếc giường bệnh, giống như một con điều đứt dây, đôi mắt cũng dần mất đi tiêu điểm....

Tôi vô cùng sợ hãi, liền lay người của em: “Anh mẫn, Anh mẫn, Triệu Anh Mẫn!” Em vẫn im lặng khi tôi lắc lắc trên người, chỉ có cái đầu với mái tóc rũ xuống theo từng nhịp lắc của tôi, không, em sẽ không chết, chắc chắn sẽ không chết, em còn ba ngày nữa cơ mà!

“Bác sỹ, bác sỹ, bác sỹ đâu!” Tôi điên cuồng ấn vào nút báo khẩn cấp ở trên đầu giường bệnh, nước mắt không ngừng tuôn rơi, từng dòng, từng dòng, tí tách mà rơi xuống.....

“Thật xin lỗi, bệnh nhân đã tử vong.....” Bác sỹ thu hồi ống nghe, do dự một lúc lại mở miệng nói: “Chính là..... Tại sao bây giờ cậu lại gọi chúng tôi tới đây?”

“Cái gì?” Tôi ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, trong lời bác sỹ nói, tôi có thể nghe ra sự quỷ dị, khó hiểu, cũng giống như nụ cười của em khi nãy.....

“Cậu ta đã chết vào lúc 8:20 sáng nay. Cậu không biết sao? Ai.....” Bác sỹ thở dài, sau đó thu lại đồ đạc, cùng các y tá rời đi, chỉ để lại tôi đang vô cùng kinh ngạc nhìn Anh Mẫn.

“Làm sao có thể.....” Tôi nhìn chiếc đĩa CD trong lòng bàn tay mình, đây là em mới vừa đưa cho tôi. Tôi đưa tay chạm vào cơ thể em để tìm một chút hơi ấm, nhưng tiếc rằng, em chỉ còn là một khối lạnh như băng....

Mấy ngày trước khi hôn em, chúng tôi đã dự cảm được điều này, cho nên mấy ngày nay chúng tôi đều rất trân trọng, nâng niu từng giây phút được ở cạnh nhau. Thực xin lỗi, hôn, thật sự thành hôn dừng, cho nên chúng ta đều rất dự cảm nghiêm túc hôn môi. Thực xin lỗi, mấy ngày nay ở cạnh em, lại không để cho em ra đi được thoải mái, “Anh yêu em, hãy nhớ rõ anh yêu em....” Tôi cúi xuống, hôn đôi môi đã không còn độ ấm của em.

Hôn đôi môi, vành mắt, mũi, thái dương, và trên chiếc cằm gầy bé của em không bỏ sót bất cứ chỗ nào. Ôm chặt lấy cổ của Anh Mẫn đầy yêu thương, “Bảo bối, anh hôn em như vậy, không biết có thể truyền chút độ ấm qua cho em hay không, nhưng em hãy yên lòng an nghỉ, anh sẽ luôn yêu em như vậy. Bối bối, em đang cười phải không?”

Tôi sửa sang lại quần áo của em, khẽ hôn trên chiếc cổ trắng xanh đó, kiềm chế dòng nước mắt đang trào ra của mình, ghé vào tai em, tôi nhẹ nhàng nói: “Anh Mẫn, nhìn cho kỹ anh là Mẫn Vũ”.

“Anh yêu em, có biết hay không hả.....”

Tôi đưa tay vuốt ve lên đôi mắt sưng húp vì khóc của em, đôi mắt ấy em vì tôi mà không khép lại.

Giây phút tôi đưa tay vì em mà khép lại đôi mắt em, tôi có thể cảm nhận được trong đôi mắt đó chảy xuống một giọt nước mắt, đó là giây phút cả đời này tôi cũng không thể nào quên được.

“Anh” vì em, “Mẫn” sẽ vĩnh viễn khắc ghi cả đời.

10. Chương 10: Pn 1: Yêu Mãi Mãi

Hôm nay là sinh nhật Anh Mẫn, Anh Mẫn sinh nhật vui vẻ nhé...

Tôi ôm hũ tro cốt của em, ngồi trong công viên quen thuộc, mấy tháng nay cũng chưa tới đây, nơi này chỉ có hoa cỏ, không tìm ra được hương vị quen thuộc trong trí nhớ của tôi. Chỗ hành lang dài người ta phóng sinh đom đóm, giờ tay lên, bắt được hai chú đom đóm nhỏ bỏ vào trong hũ tro cốt.

Anh Mẫn, hai con đom đóm này anh tặng cho em.

Một con tên là Triệu Anh Mẫn

Một con tên là Lô Mẫn Vũ

Nếu em bằng lòng, chúng sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau.

Mãi mãi cũng không cách xa nhau.

Trên trời tôi muốn ở cùng em, mãi mãi không xa, dù sông cạn đá mòn, dù mùa hạ hay mùa đông lạnh lẽo, luôn luôn cùng nhau vĩnh viễn không rời.

“Mẫn Vũ...” Bên tai vang lên tiếng nói quen thuộc, cùng tiếng nói của Anh Mẫn rất giống.

Tôi kích động quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt của người kia, “Ôi! Quang Mẫn tại sao lại...”

Sau khi Anh Mẫn qua đời ít lâu, tôi tìm lại được Quang Mẫn, không, phải là Quang Mẫn tìm tôi. Anh nói “Mẫn Vũ chúng ta tiếp tục một lần nữa đi”. Tôi im lặng rõ ràng trong lòng rất muốn từ chối, nhưng nghĩ đến câu nói của Anh Mẫn khi em sắp rời đi, cuối cùng tôi đồng ý. Anh Mẫn đã nói, tôi cũng đã hứa thì nhất định phải làm được.

Nhưng mà, cái gọi là “bắt đầu một lần nữa” nếu như trước đây tôi không gặp Anh Mẫn có lẽ là có thể, nhưng hiện giờ tôi cũng không còn tình cảm với người tên là Quang Mẫn nữa. Có chăng cũng chỉ còn một chút tình bạn, ngay cả bạn tốt cũng không tới. Nhưng Quang Mẫn như trước vẫn muốn ở bên tôi, không rời xa tôi, để rồi mỗi lần anh ôm tôi, tôi phải cố gắng ép buộc bản thân mình tiếp nhận cái ôm đó. Cái cảm giác không được tự nhiên, khó chịu đó làm cho tôi không mấy vui vẻ khi ở bên anh, không phải là tôi cố ý nhưng, chỉ là từ tận sâu trong trái tim mình tôi không còn tình cảm với anh nữa.

“Mẫn Vũ, em đã ôm hũ tro cốt đó mấy tháng rồi, lâu như vậy cũng không muốn xa hẳn sao?” Quang Mẫn cầm cánh tay tôi. Sau đó ôm chặt, trên mặt vô cùng tức giận. Tôi khuyên chính mình hãy coi anh giống như Anh Mẫn, nhưng mà, cho dù gương mặt họ có giống nhau đi nữa, tôi vẫn không thể nào lừa dối bản thân mình được.

“Thật xin lỗi...em...không thể tiếp nhận anh....” Tôi mím chặt môi, tự an ủi chính mình, ngoại trừ câu xin lỗi này, tôi cũng không thể nói điều gì khác. Chuyện tình cảm lại càng không, dù sao đi nữa trong lòng của tôi cũng chỉ có hình bóng một người.

“Chúng ta hãy quên Anh Mẫn đi, bắt đầu một lần nữa, không, phải là tiếp tục trước kia không được sao?” Trong mắt Quang Mẫn đọng lại một giọt lệ. Tôi vẫn không thể chịu được nước mắt, nhưng cho dù có mềm lòng đi chăng nữa, vẫn không thể xóa bỏ hình bóng của Anh Mẫn.

“Nhưng, hẳn không phải đã chết sao?”

“Không, Anh Mẫn không chết, em ấy mãi mãi không bao giờ chết, em ấy sống rất tốt, sống rất vui vẻ ở trong lòng tôi”.

“.....” Quang Mẫn thở dài, im lặng một lát sau đó đứng dậy rời đi, “Đúng rồi, nói cho em biết, Anh Mẫn là anh ruột, sinh đôi của anh”.

Tôi nhìn bóng lưng Quang Mẫn rời đi, tiếc nuối thở dài vì không hoàn thành tâm nguyện của Anh Mẫn. Bỗng dưng nhìn thấy áo khoác của Quang Mẫn, tôi không khỏi thở dài, Anh Mẫn cũng có một cái giống thế này, đúng là anh em sinh đôi có khác, không những bộ dạng giống nhau, tiếng nói giống nhau, mà hình ảnh dường như cũng giống nhau như đúc....

Tôi cúi đầu ôm hũ đựng tro cốt của Anh Mẫn đi ngủ, vẫn là giấc mộng mà tôi thường gặp phải, mà cũng chỉ có trong giấc mộng đó tôi mới có thể gặp lại Anh Mẫn.

Cảnh trong mộng, Anh Mẫn vuốt ve khuôn mặt của tôi, đôi môi lướt qua khóe mắt của tôi: “Mân Vũ, nhìn cho rõ ràng, em là Anh Mẫn...”

“Anh Mẫn...” Tôi ngỡ vực nhìn em.

“Em yêu anh, anh có biết hay không?” Anh Mẫn nói nhỏ, sau đó không ngừng rơi lệ.

Cho đến tận sáng tôi mới tỉnh lại từ trong giấc mơ đó, trong khóe mắt vẫn còn lưu luyến. Theo thói quen nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay — 8:20AM.

Thời gian em đến, rồi đi, đã được 3 tháng lẻ ba ngày, em không nên rời nhân gian đi đúng giờ như vậy, không lẽ là em phải trả sinh mệnh mình để quay về thiên đường sao?

Mở hũ tro cốt của Anh Mẫn, hai con đom đóm tối qua tôi bỏ vào bây giờ đã rơi xuống bên cạnh tro cốt của em, có lẽ là đã chết...

Anh Mẫn, hai con này một con là Triệu Anh Mẫn, một con là Lô Mân Vũ, bọn chúng đã chết, có lẽ cũng hạnh phúc, bởi vì trước khi chết chúng có thể ôm nhau cùng rời đi....Nhưng mà, em yên tâm, anh sẽ không chết, bởi vì em còn sống, em sống ở trong tâm trí của anh. Anh Lô Mân Vũ, cả đời này trong lòng cũng chỉ có mình Anh Mẫn mà thôi.

“Anh” vì có em, “Mân” khắc ghi cả đời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boi-vi-em-vinh-vien-khac-sau-trong-trai-tim-anh>